

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Concilivm Londoniense I. Avctoritate Ioannis De Crema cardinalis & apostolicae sedis legati indictum, quo sexaginta patres, ad reformandos prauos ecclesiae mores, sequentia capitula ediderunt nono ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

Gregorium de Crescentio, sancti Theodori diaconum cardinalem, apostolicæ sedis legatum, virum utique prudentia & honestate conspicuum, & nobis inter alios fratres nostros, suis exigentibus meritis, specialiter carum, concessio sibi plenæ legationis officio per omnes terras, quæ tuæ iurisdictionis existunt, ut extirpet nociva, & plantet salubria, prout quæque secundum datam sibi a Deo prudentiam viderit facienda. Rogamus igitur regiam celsitudinem tuam, quatenus ipsum, imo verius nos in ipso, recipias hilariter, & honorifice tractes, & a subditis tuis ei facias dignam honorificentiam exhiberi; ut devotio, quam te ad apostolicam sedem habere confidimus, clareat in effectu, & nos ac fratres nostri per hoc merito in tua caritate crescamus: idemque legatus, qui per se ac suos, qui magnum locum in Vrbe obtinere noscuntur, grata tibi poterit vicissitudine respondere, ad tuam dilectionem perpetuis temporibus obligetur. Datum Laterani quarto Kalendas Ianuarii, pontificatus nostri anno quinto.

^a CONCILIVM LONDONIENSE I.

ANNO
CHRISTI
1125.

AVCTORITATE IOANNIS DE CREMA cardinalis & apostolicæ sedis legati indictum, quo sexaginta patres, ad reformatos prauos ecclesiæ mores, sequentia capitula ediderunt nono Septembris, anno Domini MCXXV. tempore Honorii papæ II.

N O T A.

Acta Concilii.

^a Concilium.] Celebratur Synodus Londonie, ait continuator Florentii Vigorniensis scriptor huius temporis, in ecclesia beati Petri apostolorum principis apud Westmonasterium, mense Septembri, nona die eiusdem mensis, id est v. Idus Septembris, ubi post multarum discussionem causarum promulgata sunt hæc capitula, & ab omnibus confirmata, numero 17. Presuit autem huic Synodo Ioannes de Crema, sanctæ & apostolicæ ecclesiæ, de titulo sancti Chrysogoni, presbyter cardinalis, & domini papæ Honorii in Angliam legatus, cum Guilielmo Cantuariensi & Turstano Eboracensi archiepiscopis, & cum episcopis diversarum provinciarum numero 20. & abbatibus circiter 40. & cum innumera cleri & populi multitudine. Sunt autem hæc capitula.

CAPIT-

CAPITVLA
CONCILII LONDONIENSIS.

I.

Sanctorum patrum vestigiis inhærentes, quemquam in ecclesia per pecuniam ordinari auctoritate apostolica prohibemus.

II.

Interdicimus etiam vt pro chrismate, pro oleo, pro baptisate, pro pœnitentia, pro visitatione infirmorum, seu vnctione, pro communionem corporis Christi, pro sepultura, nullum omnino precium exigatur.

III.

Statuimus præterea, & apostolica auctoritate decernimus, vt in consecrationibus episcoporum, vel abbatum benedictionibus, seu in dedicationibus ecclesiarum, non cappa, non tapetæ, non manutergia, non baccilia, & nihil omnino per violentiam, nisi sponte oblatum fuerit, penitus exigatur.

IV.

Nullus abbas, nullus prior, nullus omnino monachus vel clericus, ecclesiam, siue decimam, seu quælibet beneficia ecclesiastica, de dono laici, sine proprii episcopi auctoritate & assensu suscipiat. Quod si præsumptum fuerit, irrita erit donatio huiusmodi, & ipse canonicæ ultioni subiacebit.

V.

Sancimus præterea, ne quis ecclesiam sibi siue præbendam paterna vendicet hereditate, aut suc-

cessorem sibi in aliquo ecclesiastico constituat beneficio. Quod si * sumptum fuerit, nullas vires habere permittimus, dicentes cum Psalmista: *Deus meus pone illos ut rotam, * &*, sicut dixerunt, *hereditate possideamus sanctuarium Dei*. Adiacentes quoque statuimus, vt clerici qui ecclesias seu beneficia habent ecclesiarum, & ordinari, quo liberius viuant, subterfugiunt, cum ab episcopis inuitati fuerint, si ad ordines promoueri contempserint, ecclesiis simul & beneficiis earum priuentur.

Psalm. 82.

Ibidem.

ANNO
CHRISTI
1135.
* f. prae-
sumptum* leg. &c.
qui dixe-
runt: Her.

VI.

Nullus in decanum, nullus in priorem, nisi presbyter, nullus in archidiaconum nisi diaconus promoueatur.

VII.

Nullus in presbyterum, nullus in diaconum, nisi ad certum titulum ordinetur. Qui vero absolute fuerit ordinatus, sumpta careat dignitate.

VIII.

Nullus abbas, nullus omnino clericus, vel laicus, quemquam per ecclesiam in ecclesia ordinatum, absque proprii episcopi iudicio, praesumat eiicere. Qui autem secus facere praesumpserit, excommunicationi subiacebit.

IX.

Nullus episcoporum alterius praesumat parochianum ordinare aut iudicare: vnusquisque enim suo domino stat aut cadit: nec tenetur aliquis sententia non a suo iudice prolata. Nemo excommunicatum alterius praesumat in communionem suscipere. Quod si scienter fecerit, & ipse communionem careat Christiana.

X.

Præcipimus etiam ne vni personæ archidiaconatus vel diuersi ordinis tribuantur honores. Presbyteris, diaconibus, subdiaconibus, canonicis, vxorum, concubinarum, & omnium omnino feminarum contubernia auctoritate apostolica inhibemus, præter matrem, sororem, amitam, siue illas mulieres quæ omni careant suspicione. Qui huius decreti violator extiterit, confessus vel conuictus ruinam proprii ordinis patiatur.

XI.

Vsuram & turpe lucrum clericis omnibus prohibemus. Qui vero super crimine tali confessus fuerit, conuictus a proprio gradu deiiciatur.

XII.

Sortilegos, ariolos, & auguria quæque sectantes, eisque consentientes, excommunicari præcipimus, perpetuaque notamus infamia.

XIII.

Inter consanguineos seu affinitate coniunctos vsque ad generationem . . . matrimonia contrahi prohibemus: si qui vero taliter coniuncti fuerint, separentur.

XIV.

Interdicimus etiam vt viri proprias vxores de consanguinitate impetentes, & testes quos adducunt non suscipiantur, sed prisca patrum seruetur auctoritas.

Placet vobis? Placet. Placet vobis? Placet. Placet vobis? Placet.

Eamdem Synodum summatim describens Matthæus Paris sancti ^{Matthæus} Albani in Anglia monachus, sedi apostolicæ hostis infensissimus (nisi ^{Paris qua-} cum, quod supra sub Gregorio V. monui, nouator aliquis hæreticus, ^{lis.}
Concil. Tom. 27.

vt solent, corruerit, vel quas ille in pontifices eorumque legatos egerit calumnias inuectiuas, dicacitates & blasphemias eidem maligno animo inferuerit) Ioanni de Crema sedis apostolicæ legato cardinali eam, quam pudet adscribere, infamiam inurit. Quare cum prædictus continuator Florentii Vvignoniensis res sui temporis descripserit, adeoque maiore fide dignus sit, posthabitis calumniis, solam rei gestæ historiam placuit adscribere. De calumnia cardinali illata ista Baronius: *Hoc etiam anno decernitur ab Honorio papa legatio in Angliam, qua credita est Joanni Cremensi presbytero cardinali tituli sancti Chrysogoni, a quo pariter mense Septembris celebratum esse Concilium scriptores rerum Anglicarum affirmant, & aliqui ipsorum magno cum dedecore res ab eo gestas enarrant. Nam præter simonia notam, qua eius estimationem inurunt, addunt illud ignominiosum, quod cum in eodem Concilio sanciuisset Canonem aduersus clericos concubinarios, in eodemque declamasset quod magno scelere post celebratum sacrosanctum Missæ sacrificium auderent se iungere concubina, seu de latere eiusdem surrere ad sacrificium celebrandum; ipse tamen, cum eadem die corpus Domini confecisset, post vesperam fuit cum meretrice deprehensus. Scripta hæc reperiuntur primitus ab Henrico Huntindoniensi rerum Anglicanarum scriptore. Rogerius ipso recentior eadem totidem verbis repetit in annalibus, sed anno sequenti, atque nouissime Mattheus Vvestmonasteriensis de his item agens anno præsentis addit inanem excusationem eius, quod scilicet ita in ea turpitudine deprehensus dixisset quod non fuerit ipse sacerdos, sed sacerdotum corrector. Porro ex tali excusatione conuincimur mendacium nemo non videt. Etenim quomodo non sacerdos fuit, quem sacerdotem esse necessitas ipsa cogebat, utpote quod esset presbyter cardinalis tituli sancti Chrysogoni? vel quomodo non sacerdos, quem dicunt mane incruentum sacrificium celebrasse? Certe quidem non numero historicorum veritatem historiae consueuimus æstimare, sed quanta fide polleat primus auctor cuiuslibet assertionis. Nam reliquos primum sequi auctorem, & eius vestigiis inharere, frequentiori vsu in more positum reperimus. Cum igitur accurate auctorem expendimus, quanta fidei esset qui isthac primus asseruit, inuenimus eum plus æquo, imo inique fauere sacerdotum ministrorum coniugio, ipsum archidiaconum: etenim dum ipse agit superius de sancto Anselmo, qui in Concilio a se celebrato vetuit coniugia clericorum, mendacissime asseruit, ante illud tempus in Anglia id non fuisse prohibitum, & plures fuisse qui eiusmodi coniugio fauissent: quod quam falsum sit nullus ignorat. Hæc dicta sint, ut explorata habeatur auctoris fides. Præterea, si tanto fuisset legatus re vera crimine infamatus, quomodo aduersarii eius, ipsi scilicet schismatici fautores Petri Leonis, cum suis scriptis declamasse reperiuntur in eos cardinales qui Innocentium elegerunt, inter quorum primos ipse Ioannes Cremensis habetur annumeratus, tam enorme delictum exprobrare cessarunt? vel quomodo sanctus Bernardus, & alii viri magni nominis eius temporis scriptores, Innocentiique papæ fautores, adeo constanter dicere potuissent, sicut numerosiorem, ita & sanctiorem cardinalium partem eundem Innocentium elegisse, si tanto scandalo ex eis vnus Ioannes Cremensis orbem Chri-*

Henricus
Huntindoniensis hist.
lib. 7. hoc
anno.

ANNO
CHRISTI
1125.

ANNO CHRISTI 1125. *stianum concussisset? Sed & quod huius temporis rerum Anglicanarum scriptor V. Wilhelmus Malmesburiensis, haud assuetus parcere ecclesie Romanae ministris, eiusdem facinoris nullam penitus mentionem fecisse reperiatur, nec ibidem diligens auctor, qui adiecit appendicem ad Florentium, & adeo exacte praeteris de singulis rebus gestis in eo Concilio meminit, perinde acsi eidem interfuisset, huius euulgati, ut volunt, tantopere criminis aliquid penitus scripserit, certe quidem de eo dubitandi, verumne sit vel sparsa calumnia, ut fieri assolet, saltem locum reliquit; quod quilibet amanti-
simus veritatis non puto negabit. Nos vero nec eiusmodi sumus, ut prodicione veritatis delinquentem quemlibet ecclesie Romanae ministrum prodero nolimus, cum nec ipsa sibi hoc vendicet Romana ecclesia, ut membra sua, & e latere suo legatos missos omni carere turpitudine asferat: non enim, quod probro ducit Apostolus, amulatur Deum, ut fortior illo sit. Si enim ipse Deus, qui facit angelos suos spiritus, & ministros suos ignem vrentem, tamen in angelis suis reperit prauitatem, quid presumat ipsa, dum angelos suos mittit legatos suos in mare? secundum illud propheticum: Ite angeli veloces ad gentem conuulsam & dilaceratam: cum sciat ipsa non supernos angelos mittere, sed homines, de quibus est pronuntiatum diuinum oraculum, quod vniuersa vanitas sit omnis homo viuens. sed de his satis.* 1. Cor. 10. Psal. 103. Iob. 4. Isai. 8. Psal. 38.

ANNO CHRISTI 1127. **CONCILIVM TRECENSE,**
QVO TEMPLARIIS MILITIBVS, ANNO SVÆ
instituta religionis nono, vna cum regula assignatus
est habitus albus, anno Domini MCXXVII. tempore
Honorii papæ II.

NOTA.

^a Concilium.] Acta Concilii, tempus & locum enarrans Tyrius lib. 12. cap. 7. ista scribit: Concilio in Francia apud Treca habitato, cui interfuerunt dominus Rhemensis, & dominus Senonensis archiepiscopi, cum suffraganeis suis, Albanensis quoque episcopus, apostolica sedis legatus, abbates quoque Cisterciensis & Claraualensis, cum aliis pluribus, instituta est eis regula, & habitus assignatus, albus videlicet, de mandato domini Honorii papæ, & domini Stephani Hierosolymitani patriarchæ. Cumque iam annis nouem in eo fuissent proposito, non nisi nouem erant: extunc cepit eorum numerus augeri, & possessiones multiplicabantur. Postmodum vero tempore domini Eugenii papæ, ut dicitur, cruces de panno rubeo, ut inter ceteros essent notabiliore, mantellis suis ceperunt assuere, tam equites quam eorum fratres inferiores, qui dicuntur seruietes: quorum res adeo creuit in immensum, ut hodie trecentos plus minusve in conuentu habeant equites, albis chlamydis indutos, exceptis aliis fratribus, quorum pene infinitus est numerus. Possessiones autem tam ultra quam citra mare adeo dicuntur habere, ut iam non sit in orbe Christiano